Vizsy Ferenc: Hámor Vili, a garabonciás – 2021 március

Hámor Vilmos újságírót és szépírót Győrben, Mosonmagyaróváron, a Szigetközben, de szinte az egész megyében ismeri mindenki. Hol itt tűnik fel, hol ott… olyan, mint Egon Erwin Kisch, a száguldó riporter, ám a mi szeretett garabonciásunk nyomát nem cikkek és fotók jelzik, hanem mosoly, könnyfakasztó történetek, sorskönnyítő élménypercek. Mi van veled, Vili?

Szereted a könnyed beszélgetést, a finom humort, a tartalmas társalgást, de a síri csönd igencsak távol áll tőled. Most miért hallgatsz?

– Szabálykövető vagyok és tartok is a fertőzéstől, így nem igen megyek sehova. A világhálón követem ugyan a történéseket, de nem veszek részt a csevegésekben, mert igen eldurvult a virtuális világ (is)… Ettől a szinttől mindig távol tartottam magam.

Ez az „élet vagy halál" helyzet mindenkit karanténba zár, de ezt is túl kell élni!

– Túl bizony, hittel, reménnyel, vidámsággal és munkával! Most egy önéletrajzi ihletésű könyvön dolgozom, amelyben Ámon Laci barátomnak állítok emléket… De egy monitorra tűzött cédulán előttem van a jövő is: Hammerl Klári, Máriakálnok. Ez lett volna a következő programom, ami tavaly elmaradt, de ott fogom folytatni.

Azzal a gondolattal nyitod a napot, hogy *„Hiszem, hogy ma valami csodálatos dolog fog történni velem!"* – Született optimista vagy?

– Lehet másképpen élni?! Persze lehet…, de érdemes?! Pozitívan gondolkodni, ez az én életfilozófiám! Éveken át tanítottam, de az óráim inkább beszélgetések voltak, amelyekbe az is belefért, hogy elmondjam, miként gondolkozom a világról. Évekkel később a belvárosban valaki rám kiáltott: *„Tanár úr, működik! Vidáman ébredek, két lábbal állok a földön és pozitívan nézem a dolgokat!"* Talán nem éltem hiába.

Amikor színre lépsz, az olyan, mint, amikor egy bohóc bejön a rivaldába.

– Bohóc!? … Igen, egy igazi bohóc! Mert nem csak nevettetni szeretek, de elgondolkodtatni és lúdbőröztetni is. Nem csak kacagni tudok, de sírni is, teljes szívemből, őszintén. Az emberek megérzik, hogy az igazi könnyeik sohasem hazudnak.

A legkedvesebb kifejezéseid között említed: tó tükre, madár röpte, szerelem, bohóckönny, harmatcsepp, a fűszál pici éle, kék híd, piros pad… Mintha egy határozott férfi személyisége és egy finom női lélek lakozna benned.

– Ezt még sohasem mondta senki, de… vállalom. Ez az ellentmondás egyébként nem a valóságban, hanem az emberek sematikus világlátásában, tradicionális gondolkodásában rejlik. Mintha a világ csak fekete és fehér lenne, a férfi erős és határozott, a nő gyenge és adakozó. Számomra ezek nem kibékíthetetlenek, sőt…

Azt mondtad, hogy mivel a mosoly a legrövidebb út két ember között, elindulsz mosolyt varázsolni az emberek arcára. Ilyen erős küldetéstudatod van?

– Hm! Ezen sem gondolkodtam még. Igaz, egész életemben szerettem magam körül a vidámságot, s ezt nem csak vártam, de tettem is érte. Visszatérve a küldetésre… 2001-ben elhunyt szeretett édesanyám, azóta járom előadásaimmal a nyugdíjasklubokat, évente száz helyen is megfordulok, mert nagyon jó a velem egykorúak társaságában. Ilyenkor úgy érzem, mintha ő is ott lenne… és örülne, hogy a fia szavai nyomán fülig ér a száj. Mosolyfakasztó – talán valóban ez az én küldetésem.

Győrben születtél, Győrben élsz. Mi közöd van neked Mosonmagyaróvárhoz?

– Mosonmagyaróvár a második hazám! Életem talán legtermékenyebb, legfogékonyabb, legtöbb emberi kapcsolatot hozó 14 évét töltöttem ott. Munkáscsaládba születtem, nyomdász lettem, majd a Kisalföld újságírója. 1977-ben megbíztak a mosonmagyaróvári regionális szerkesztői feladatokkal, így odaköltöztünk. Egy évre rá felkértek, hogy vezessem a Margaréta klubot, amely először a magányosoknak próbált programot adni, majd átalakítottuk nyugdíjas szervezetté, amelynek (el tudod képzelni!) alig 30 évesen én álltam az élén! Hihetetlenül gazdag közösségi élet volt akkoriban. Nem sokkal ezután én lettem a mindössze pár évig egzisztáló Mosonmagyaróvár című lap Flexum Rt. alkalmazásában álló főszerkesztője is.

Húsz év alatt 17 könyved jelent meg. Hogy kezdődött?

– Még Mosonmagyaróváron laktunk, amikor 1990-ben megjelent „Az előadásnak vége” című első könyvem, amelynek borítófotóját Végh Béla barátom készítette. Ha meghívnak egy-egy beszélgetésre, mindig viszek a kiadványaimból is, hiszen ezer igaz történet, ezer mosoly van beléjük szőve.

Maholnap 72 éves vagy…

– 72 év! Ez csak egy szám! Boldog férj vagyok, négyszeres édesapa és nyolcszoros örömteli nagyapa. 72 év? Akkor még előttem az élet!